

“Entropy”

En kortroman av Andreas Ingo

PÅ MÅNENS BAKSIDA

Nina Hessing hade just lämnat lägenheten, denna futuristiska boning, vars interiörer omringades av välvda väggar. Bostaden var förankrad i Månytan, likt en fredad fästning.

Luften på månens baksida gick att andas. Den hade bildats i enorma atmosfärprocessorer, där också luften fuktades, vilket skapade tydliga dimmor som svepte in stadens byggnader i oformlig dräkt.

Denna kväll var annorlunda mot andra kvällar i Nina Hessings liv. Den sjuttonåriga flickan, ägare till en ovanlig dvärgbjörn, letade sig igenom komplex av futuristiska byggnader. Månytan hade jämnats ut, höjdskillnader existerade, men höjderna berodde på att månytan bebyggts i olika nivåer. Så Nina letade sig igenom komplexen, ibland åkandes på rulltrappor, ibland vandrande, ibland rullande över plattformar...

Nina var fritänkare. Hon hade länge vistats i ensamhet, en betraktare av livet. Dvärgbjörnen var hennes enda sällskap. Rutmönstrad i bruna nyanser, utan hår, och mycket förtjust i mat.

Denna kväll var annorlunda. Hon skulle träffa två andra ungdomar, som hade anammat en alternativ livsstil. Det enda hon visste var att de var en slags framtida revolutionärer, som sökte i det nya.

Nina var nyfiken på dessa idéer, då hon stagnerat i sitt eget tänkande.

* * *

De norra stadsdelarna förflyttade sig stadigt förbi tågvaggen som Nina Hessing delade med två andra. Ljusen från tågupén kastade tydliga reflektioner mot fönstren och Ninas bleka ansikte, precis som att hon uppväckts från det döda. Hon funderade över ungdomarnas sak, vad de skulle säga och hur hon själv skulle bemöta dem. Ungdomarna hade tyckts världsfrånvända i samtalet tidigare och något otåliga. Nina tänkte att de var en produkt av sin tid. En tid av genomgripande förändringar på många områden, och nya livsstilar fanns representerade.

Nina kramade dvärgbjörnen i famnen, vars rutmönstrade fläckar skapats i biologiska laboratorier, för önskad effekt.

* * *

Ungdomarnas bostadsområde tornade upp sig i bakgrunden. Detta område skiljde sig tydligt från Ninas. Byggnaderna var inte ovala utan fyrkantiga. De var omringade av rektangulära utskott, med skiljelinjer. Dessa byggnader var en äldre del av staden, byggd i moduler.

Ungdomarna mötte Nina utanför en av byggnaderna, belysta av röda ljus med ljuskransar. Adriana Thor, den ena av ungdomarna, kunde inte undgå att se gestalten av dvärgbjörnen, som klumpigt lufsade vid Ninas sida. Raymond Alley, den andra, undvek att hälsa.

"Så, ni är Adriana Thor och Raymond Alley?" undrade Nina.

"Ja." sade Raymond. "Men förvänta dig inget."

Nina var tyst.

"Jag menar att du redan har förutfattade meningar." fortsatte Raymond, "Ska vi gå in?"

Raymond Alley visade Nina in i lägenheten.

Interiörerna var ovanliga. Lägenheten var som en djungel av exotiska träd och växter. Väggarna var prydda av skärmar som visade vågorna på fjärran hav. Det var som att komma till en simulation av jorden för hundrafemtio år sedan, innan kolonisationen av månen.

I ett av träden klättrade en märklig varelse: En slags varan med gripklor, som en sengångare.

Mat höll på att lagas i köket.

Det blev uppenbart att Adriana och Raymond var ledargestalterna i sällskapet. Adriana gick runt i köket och kontrollerade att de andra gjorde sitt jobb. Hon var noga med huvudrätten men också med den portion som var avsedd för varanen i vardagsrummet.

"Hur länge har ni haft den?" undrade Nina.

"I tre månader." sade Adriana. "Sätt dig ner vid bordet och ät."

Maten serverades på rena fat. Det var en vegetarisk rätt med stark kryddning. Lika uppseendeväckande som smaken var utseendet på rätten, som stack ut i starka färger, likt motiven på ledargestaltnas kläder.

"Vi ska ut på en resa." började Raymond. "Inte vilken resa som helst." sade han, "Det är en resa till en utomjordisk mässa, i gränstrakten mot Saturnus."

"En mässa?" undrade Nina.

"Vi behöver nya idéer." sade Adriana, "Inspiration, sätt att expandera vårt medvetande."

Nina granskade ungdomarna, tittade på den färggranna rätten och försökte dölja sin blyghet.

"Det är inte vilken mässa som helst." sade Raymond. "Den handlar om alla de nya idéer som föds i den nya tiden."

"Jag har hört talas om den." sade Nina.

"Vill du följa med?"

Nina var förvånad över Raymonds direkta fråga.

"Vi har sett din dvärgbjörn." sade Raymond, "Tänkte att du var intresserad."

Ungdomarna åt upp maten och förenades i vardagsrummet där dvärgbjörnen fick hälsa på varanen. De var båda förädlade husdjur, som anpassats till betingelserna på Månen.

Dvärgbjörnen nosade på varanen som hade ett större huvud men också två mindre, det ena betraktade dvärgbjörnen misstänksamt, men varanen var för slö för att röra på sig.

"Vi vet inte varför vi gör det." sade Adriana, "Men vi behöver intressanta inflytanden för att inte stagnera i vår levnadskonst."

"Vilken levnadskonst?" undrade Nina.

"Det är detta du kommer att upptäcka." sade Adriana, "Följ med till mässan så får du se."

DEN FUTURISTISKA MÄSSAN

Rymdstationen, där mässan ägde rum, svävade i omloppsbanan kring en av Saturnus månar. Den liknade till formen ett snurrande hjul, med gångar i mitten som anslöt till rymdhamnen.

Nina betraktade landgångarna, som hissades ut i rymdens vakuum och gav upphov till oanade förhoppningar. Adriana och Raymond, som sett Ninas fascination, lät henne hållas.

En halvtimme senare vandrade ungdomarna genom interiörerna på rymdstationen. Utrymmet var fyllt av uppfinningar i den nya tiden, men också seminarier. Intresset var stort, för mässan var befolkad av människor från alla människans kolonier.

De såg gigantiska myror, drivna av pneumatiska anordningar, med metallchassin i gult. Olika typer av rymddräkter provades av en armad besökare, instruerade av högljudda män i ljusgröna dräkter.

Rösterna från besökarna blandades med ljuden från montrarna.

Ungdomarna vandrade över den krökta gången i rymdstationens yttre kammare, där galna koncept samsades med mer återhållsamma.

Till sist fann sig Nina sittandes med ungdomarna i ett seminarium som handlade om solsystemets framtid.

Mannen, som ledde seminariet, pratade om separationen av människans många världar. De olika kolonierna på Månen, Mars och Jupiters månar, delade upp mänskligheten i olika läger. För att inte tala om Saturnus och Neptunus månar, som numera avslöjade att människan kunde bli vad som helst. Hon hade tämjtt rymden, men förlorat den gemensamma nämnaren, som höll ihop mänskligheten i tider av prövningar.

"Vad betyder detta?" frågade Nina Adriana men hon upptäckte att flickan var borta. Dessutom var Raymond försvunnen.

Nina reste sig upp och började söka efter de försvunna. De kunde inte synas i den sittande folkmassan, inte heller fann hon dem vid montrarna där de gigantiska myrorna vandrade.

Hon frågade utställare om de sett två ungdomar med färgglada motiv på kläderna.

Någon hade sett dem. Men de verkade distraherade, ointresserade av mässans tilldragelser.

"Ointresserade?"

"Inne i sin egen värld verkade det som."

Nina vandrade genom mässans olika sektioner, fundersam över ungdomarnas beteende. Visserligen hade ungdomarna uppträtt något överlägset och nonchalant. De hade på vägen ut i rymden använt ett säreget teckenspråk Nina inte kunde begripa.

Som att de ruvade på en hemlighet som senare skulle avslöjas.

Nina undrade om försvinnandet var beräknat, om ungdomarna ville spela henne ett spratt? Som att de betraktade Nina som mindervärdig, omogen i sin stil och sätt. Hennes kläder pryddes av tunnare linjer och endast dvärgbjörnen fick personligheten att lysa.

Plötsligt hördes ljudet av en explosion.

Nina kunde inte tro det själv! Grön rök trängde in i utrymmet och besökarna kastade sig mot golvet. Nina gjorde likadant. Röken hindrade sikten och fritänkaren kippade efter andan. Barnagråt blandades med kvinnliga skrik och hjärtat bultade. Nina gick på alla fyra och höll på att bli ihjältrampad av de gigantiska myrorna. Hon rullade åt sidan, sökte skydd nära en monter och lät sig temporärt tröstas.

En röst i högtalarsystemet meddelade att röken var ofarlig. En evakuering skulle göras mot rymdstationens centrum.

Nina pustade ut och märkte att gigantiska fläktar började ljuda.

Röken skingrades.

Senare, i rymdbussen, fick Adriana reda på att explosionen var ett verk av två ungdomar vid namn Adriana Thor och Raymond Alley. De hade avslöjats och skulle skickas i fängelse för störande av den allmänna ordningen.

"Sanslöst!" tänkte Nina.

Men av någon anledning var hon inte förvånad.

EN KVÄLL PÅ MÅNEN

Vad som pågick i en ung fritänkares medvetande kunde inte avslöjas utan god iakttagelseförmåga. Nina var tillbaka på månen och arbetade frenetiskt med disk och matlagning i sin luftiga lägenhet. Maten var en slags sojabaserad grundkost, med väl avvägd kryddning. Dvärgbjörnen behövde mat till kvällen och endast detta höll Ninas tankar i räta banor.

Hon ställde fram maten till dvärgbjörnen, planerade kommande dagars aktiviteter men kunde inte släppa tanken på ungdomarna. Dvärgbjörnen åt och förföljde Nina genom vardagsrummets möblemang, till hennes förtret. Ninas fötter blev föremål för upprepade attacker.

"Varför gjorde ungdomarna det?" tänkte Nina, "Hur hade hon kunnat bli så lurad?"

Hon tänkte att om hon förstod ungdomarna skulle hon kanske förstå sig själv. Förstå vad hon sysslat med de senaste åren. Ensam hade hon suttit och tänkt i en skyddad verklighet.

Där tankar visserligen var fria, men hade inte kunnat testas.

Nina åt bitar av en mandelprydd kaka, drack decilitervis av spetsat kaffe. Det kändes som att den nya tidens vingslag hade hittat vägen in i Ninas vardagsrum. Ett liv som inte harmonierade med Ninas egna. Istället tvingades fritänkaren bortse från sig själv och sitt begränsade perspektiv på tillvaron.

Hon skulle besöka ungdomarna i fängelset kommande dag.

* * *

Grindarna öppnades till fängelsegården dagen därpå. Det var höga grindar, prydda med fängelsets emblem. Tre vakter, klädda i svarta uniformer med grå band, hälsade på nykomlingen.

Nina lät blicken glida över fängelsets område. Exteriörerna liknade mer en park, än något annat. Fångar satt på bänkar, som estetiskt vilade intill små dammar, försedda med artificiella fåglar. Andra gick runt på de små vägarna, som var krattade gångar av rymdgrus.

Själva huvudbyggnaden var en större glob i vitt, men i anslutning till globen fanns rektangulära utbyggnader, och på globen också fönster, som vilade ovanpå varandra i

mörka rader.

Någon kunde anas bakom ett av fönstren, men det kunde varit en synvilla.

Nina steg in i fängelsets entré och mottogs hjärtligt av receptionisten, en kvinna som delade rum med två vakter. Nina blev ombedd att identifiera sig genom en iris-skanner på väggen.

Hon fick numret till ungdomarnas cell, och blev ombedd att ta hissen till tredje våningen.

* * *

Nina gick längs ett metallrör, bakom vilket globens innandöme syntes. I mitten fanns ett imponerande öppet utrymme, där en slags idrottsanläggning höll fångar sysselsatta. Längs globens väggar fanns flera gångar, längs vilka fångarnas dörrar kunde synas.

Nina närmade sig Adrianas och Raymonds cell, längs en av dessa gångar.

Hon hörde röster från idrottsanläggningen men koncentrerade sig på cellen som väntade en bit bort. Hon identifierade sig vid iris-scannern, dörren gick upp och Raymond reste sig från en dubbelsäng.

"Så du kom till sist!" sade Raymond.

Hans ögon var gråa med gröna ringar. Håret var blont och liksom naturligt format i korta slingor. Adriana satt på sängkanten och betraktade den borte väggen, som i sin essens var en interaktiv TV.

"Ja, vad hade ni väntat?" sade Nina.

Uppmärksamheten dalade något när den interaktiva TV-utsändningen visade bilder från den avlägsna mässan: Nina, den gigantiska myran, den gröna röken som vällde ut i rymdstationen och kaoset som följde.

"Du kom i samma stund som vi hade beräknat." sade Raymond. "Vi behövde någon utomstående, ett vittne."

"Ett vittne?"

"Ja, du såg allt med oförvanskade ögon."

Nina var mycket uppretad över Raymonds fräckhet. Hon hade sett det uttänkta i ungdomarnas sätt: I klädseln, i blickarna, i teckenspråket. Nu hade Adriana tagit på

sig en himmelsblå tröja, som uppenbarligen avslöjade hennes vackra former. Det blonda håret vilade stillsamt mot Adrianas axlar, i slingor precis som Raymonds.

"Jag vill bara veta varför ni gjorde det." sade Nina.

"Ingen kan svara på den frågan." sade Raymond. "Vi tror inte på moral, ont och gott, sant och osant." Raymond pausade som för att låta orden växa. "Varje förklaring skulle vara en grov förenkling av verkligheten." sade han, "Detta problem är ditt att lösa."

Plötsligt klev det in en svartklädd man i cellen och presenterade sig som George Ash. Det var en längre man, med en säregen intensitet i ögonen. Dessutom var hans drag markerade, som om han levvt mycket och länge.

"Följ med in på kontoret." sade han.

* * *

Kontoret förde tankarna till något som passade i fängelset, men det var samtidigt prytt med personliga egenheter: Ett akvarium med självlysande fiskar. Slingerväxter som letade sig runt en pelare. En evighetsmaskin som räknade sekunder på ett skrivbord. Atmosfären var intagande, disciplinerad men samtidigt slapphänt. Som om detta var George egen cell, en plats där han praktiskt taget levde.

"Sätt dig ner." sade George Ash.

Nina satte sig ner mitt emot George som rensade bort papper och onödiga koppar från skrivbordet.

"Problemet med ungdomarna är att de inte har något samvete." sade han, "De har ett sätt att förföra och övertyga men i grunden saknar de moralisk kompass. Detta är långt ifrån unikt och händer i hela solsystemet."

"Jag har inte följt med på sista tiden." sade Nina.

"Det borde du." sade George.

Nina lyssnade på mannen. Framför sig hade hon en engagerad man som säkert inte sovit på tjugo timmar.

"Det går inte att nå fram till ungdomarna." sade George upprört, "De har trasslat in sig i tankeströmmar som sprids i hela solsystemet. Varje motargument möts med kall och likgiltig skepsis."

"Så vad gör ni?"

"Vi följer protokollet! Behandlar ungdomarna som vi behandlar andra. Det vill säga: Vi skämmer bort dem. Fyller deras behov, ger dem mat, dryck och fritid. Till och med fritidsaktiviteter som du redan sett."

"Jag hamnade emellan."

"Ja, jag tog in dig på kontoret för att varna dig! Inget går att göra."

Nina var fullt upptagen med att formulera nästa tanke, men hon slogs av det överkliga elementet i konversationen, att hon nu var ett av offren för ungdomarnas nyckfullhet, och diskuterade med George, mannen som visade sig vara ungdomarnas övervakare.

"Det enda viktiga är att du inser att du gör bäst i att hålla dig undan och låta proffsen sköta arbetet."

George reste sig upp, skakade Ninas hand och visade vägen ut.

UNDERGROUND

Någonting tog form de nästkommande dagarna. Nina betraktade ångan som skapades kring atmosfärprocessorerna i stadens utkant. Det var värmen i själva omvandlingsprocessen som hettade upp vattnet.

På liknande sätt pågick en process inom Nina, och det var som att det sagda eggade fritänkarens fantasi.

Morgon blev till middag och middag blev till kväll.

Fritänkaren besökte storköp, byggda i enheter, funktionella i sin design, som byggdes ovanpå andra enheter. Det var som gammaldags månbasar som blev yngre ju högre upp man färdades.

När Nina kom hem väntade ett meddelande vid datorskärmen. En av ungdomarna från Adrianas och Raymonds gäng, Vincent, bjöd in Nina till en kväll under jorden. Hon sökte en förklaring på det som skett och Vincent hade en förklaring. Bara Nina ville lyssna.

* * *

Ninas värld av kolonisation och post-kolonialism, hade skapat nya former av ungdomskultur. På månens baksida, där Nina hade fötts och fortsatte leva, var det inne att besöka bunkrarna i månens innandöme. Vincent väntade där, i lokaler som liknade bortglömda danspalats. Ungdomar trängdes på begränsade utrymmen, kolorerade i fräcka nyanser. Hologram projicerades ovanför folkmassan i takt med musiken, spelautomater prydde väggarna och droger intogs för att förhöja upplevelsen.

Nina fann sig snart ganska yr och omedveten. Intrycken var för stora och plötsliga, speciellt för fritänkaren som var van vid sin skyddade sfär. Men Vincent kom till Ninas undsättning och ledde henne bort till en spelhall där andra tjejer vistades, upptagna av spelvärlden och känslan.

"För att förstå Adriana och Raymond måste du förstå den undre världen." sade Vincent.

"Hur då?"

"Genom att bli en del av den."

Och Nina introducerades till undergroundkulturens olika skepnader: Som dansen där massan eggade Nina till sällsamma upplevelser av enhet, även drogerna, spelen...

Ungdomarna trängde sig på, störde Ninas verklighetsuppfattning. Kombinationerna av drogerna, dansen, ljuset och musiken triggade igång primala medvetandetillstånd, känslor som Nina hade trängt undan.

Det var inte direkt angenämt.

Spelen, som förde bort Nina i virtual reality, var mera skrämmande än belönande. Vad det handlade om var att tänja på gränserna, uppleva mer, bli ett med de blodiga striderna, fienden...

Och hon gjorde det. Hon förlorade kontrollen. Och någonstans in i morgontimmarna hade hon haft sex med en främling, utan att hon knappt visste om det.

Hon räddades av Vincent som tog med henne ut på stadens gator.

"Tänk dig dessa upplevelser i tio års tid." sade Vincent, "Inte bara dessa, utan andra undergroundpalats, i olika städer. Detta var Adrianas och Raymonds liv. De var med i den innersta kretsen. De blev med tiden mer vana vid att ryckas bort, att transporteras av massan i natten. Och de kunde inte längre uppnå tillfredsställelse. Så de började begå brott. Först i liten utsträckning, sedan i större. Och allt kulminerade med händelserna på mässan."

Nina skakade något och höll fast vid sin räddare.

"Problemet med Adriana och Raymond är att de inte går att nå. Inte för en vanlig människa. Kanske för en fritänkare som du, som länge odlat udda tankar. Men nu förstår du kanske mera än andra."

"Jag ska gå hem och tänka på det." sade Nina.

Och hon begav sig hem där dvärgbjörnen väntade. Hon tog itu med maten, gjorde de sista ansträngningarna för att tillfredsställa sitt husdjur innan hon drogad föll i koma i sandsäckarna. Faktiskt låg hon till största delen utsträckt på golvet.

* * *

Nina vaknade arton timmar senare med en känsla av förtorkning och huvudvärk, men i denna framtid fanns medicin för allt.

Dvärgbjörnen kröp upp i famnen på den trötte.

Nina tänkte att underjorden var långt ifrån hennes eget ideal, däremot fanns det en poäng i att dela upplevelserna med andra. Och hon tänkte på ungdomarna och konfronterades med sitt egna liv av isolering och tankeverksamhet. Hon kände att hon behövde en riktig utmaning. Ett riktigt projekt, något omöjligt i stil med att rädda ungdomarna.

Kanske skulle hon förstå allt bättre nu, när hon fått uppleva.

Persiennerna rullades upp och gryningsljuset retade Ninas retina.

TILLBAKA I FÄNGELSET

Tillbaka i fängelset.

Det var märkligt hur bara några dagars frånvaro kunde förändra en plats så genomgående! När Nina mötte receptionisten och såg vakternas stressade blickar förstod hon att något var i görningen.

"Vad har hänt?" undrade hon.

"Det är ungdomarna igen." sade en av vakterna.

Och det var knappt så att Nina trodde det själv! Nu hade ungdomarna trissat upp fångarna på platsen genom att övertyga dem om förekomsten av kemikalier i maten och drycken! Dessa kemikalier skulle göra fångarna mera fogliga. Kemikalierna stimulerade partier i hjärnan som användes när fiender var omöjliga att besegra. Detta skulle vara förklaringen till den lugna stämningen på platsen tidigare. Ingen trodde på ungdomarna från början förstås, men det visade sig att detta var allmänt känt, genom vissa beslut fattade av regeringen.

* * *

Nina färdades i hissen som förut och det var en annan känsla. Hon hörde rop och höga röster. När hon kom fram till tredje våningen och tog sig in i globens innandöme, blev det uppenbart att flera fångar bråkade. Dessutom syntes två ungdomar upptagna i en kampsportsmatch med träkäppar.

Detta var Adriana och Raymond.

Nina letade sig ner för en spiraltrappa och hamnade vid den provisoriskt uppställda kampsportsringen. Det pratades om matvägran och fångar som vägrade dricka.

Adriana såg nykomlingen men var mitt uppe i matchen mot Raymond.

De fäktades med käpparna, snabbt, det var som en slags förberedelse på det som skulle komma. De använde hjälmar, arm och knäskydd, men slagen märktes, dock var detta inget som visades. Förbrytarna cirkulerade runt varandra som tända rovdjur, slag mötte slag, vissa för att få motståndaren att tappa balansen, vilket var målet.

Nina tog inte ställning men tyckte att Raymond fick övertaget. Men i en stund av tvekan, där Raymond trodde sig vinna, satte Adriana in stöten och fällde sin

motståndare.

"Så, ni har inte funderat på ert misstag?" ropade Nina.

"Misstag?" ropade Adriana.

"Ja, era idéer bakom det som hänt här och det som hänt tidigare!"

Adriana klev ner från ringen. Raymond reste sig upp, famlade runt och blev liggande på golvet.

"Ni har tröttnat på livet och söker nya vägar." sade Nina, "Men den väg ni gått är redan prövad."

"Vad menar du?"

"Som det låter! Det som ni gör är redan prövat. Men det var i en annan tid, innan kolonisationen av solsystemet."

Nu reste sig Raymond upp, intresserad av samtalet.

"Förklara." sade Adriana.

"Jo, har ni hört talas om den pre-koloniala rörelsen?"

Ungdomarna var som frågetecken.

"Folk levde i en tid under det tjugoförsta århundradet. Internet växte fram, kulturer blandades och gav uppkomst åt en ny rörelse, en revolution i den nya tiden."

"Vad hände?"

"Jo, man provade nya livsstilar. Man gav upp slavmentaliteten och ägnade sig åt sina passioner. Men folk tröttnade till slut på det vanliga och började begå brott. Allting hotade att kollapsa samtidigt. Människor behövde något annat. Och då insåg vissa att människan behövde utmaningen i att kolonisera yttre rymden. Kolonier skapades på Månen, Mars och andra himlakroppar. Men även detta blev till slut vanligt, och så uppstod den post-koloniala rörelsen, av vilka ni själva är förgrundsfigurer."

Raymond gick fram till Nina, imponerad av tankeskärpan.

"Så, du tror att det finns en annan väg?"

"Det finns alltid en annan väg. Var kreativa, tänk konstruktivt, progressivt, inte på

motsatsen."

"Enda sättet att övertyga oss är i ringen." sade Adriana.

Och Raymond gav Nina käppen.

Nina tog käppen och gick upp i ringen där hon skulle möta vinnaren i en liknande match som förut.

Adriana spanade in Nina. Ninas bleka ansikte och den blåa dräkten med vit skjorta, tycktes skära sig mot Adrianas utstyrsel. Hon hade fått blodad tand efter vinsten mot Raymond. Nu närmade sig vakter och andra fångar från globens insida, för att se motsatserna mötas.

Matchen började.

Nina provade några taffliga slag som Adriana bemötte med överlägsenhet. Fritänkaren från stadens sydvästra delar tycktes vara ett lätt byte för savannens ursinniga lejoninna.

Till och med håret på flickan tycktes spreta vilt och ofördärvat.

Men när Adriana började fäkta på allvar var Nina förvånansvärt mycket med på noterna. Skrik kunde höras från åskådarna. Adriana var en hjälte för vissa, en plåga för andra.

Ett feltramp, ett snabbt slag och lejoninnan tappade balansen. Nina sänkte henne med en stöt riktad mot bröstpartiet.

"Hur gjorde du?" undrade Adriana.

"Jag har tränat kampsport genom simuleringar i vardagsrummet." sade Nina, "Och jag vet redan era svagheter."

"Vilka då?"

"Ni säger er inte tro på ont och gott, sant och osant, men ni har ändå principer."

"Vilka?"

"Kampen du förde var förutsägbar, ni föredrar stark kryddning, ni tänker som jordbor tänkte förut. Alltså måste ni verkligen expandera ert medvetande."

"Hur då?"

"Genom att följa med på en tur längs stadens gator. När ni får permission om en vecka."

Adriana andades tungt och kände med handen mot den plats på bröstet som Nina träffat.

"Kör till." sade Adriana, "Låt gå för en vinnare."

BEKÄNNELSEN

Aldrig hade Nina försökt något liknande förut! Hon tänkte i logiska system, i begränsade rymder. Enbart i dessa kunde tanken verka fritt, för utan givna ramar, kunde inte tanken bilda mönster.

Men att träffa ungdomarna, och få nya infallsvinklar, var som att ägna sig åt motsatsen.

Hon såg paralleller överallt: Staden med dess byggnader, vägnät och många inneboende, tycktes repeteras i det lilla. Där det som hände ungdomarna, knappast var en isolerad företeelse utan snarare ett fall av många: Människosläktet agerade som en komplett organism, en organism som stagnerat och krävde förnyelse, men vad innebar detta?

Nina vandrade ensam längs futuristiska gator, där robotar utförde rutinuppgifter, där genmanipulerade djur var vanligt förekommande, och många, unga som gamla, var fullt upptagna i livets lunk.

* * *

Nina ville inte ta ut segern i förskott, men hon var förvånad över känslan, att vara en aktiv fritänkare och inte en passiv observatör. Kanske hade hon alltid sökt detta undermedvetet, men aldrig vågat ta steget?

För tänkandet, det fria tänkandet, var visserligen begränsat till upplevda ramar, men det sökte ständigt nya infallsvinklar och kritik.

Hon fann sig själv gå på bortglömda platser, platser hon passerat men inte lagt märke till förut...

Detta stimulerade hennes kreativitet. Eggade hennes filosofiska begreppsapparat, så till den grad att hon kände sig stolt över sina upptäckter. Hon funderade på hur hon skulle lägga fram allt för Adriana och Raymond. Hon var tvungen att bestämma sig.

Och hon fann ett sätt att närma sig problemets kärna. Utan att förlora i upptäckarglädje och struktur...

DEN FINSLIPADE PLANEN

Permissionen skulle bara vara i några dagar. George Ash, övervakaren, skulle följa ungdomarna i Ninas fotspår, och hade ingen bestämmanderätt över valet av aktiviteter.

De skulle färdas i ett futuristiskt fordon, avsett för grusade vägar, och George Ash var chaufför.

Ungdomarna tog plats i baksätet. Mörka fönsterskydd hissades ner och solstrålarna i gryningen studsade mot interiörerna i rymdbilen, och bildade ett homogent ljus. Nina, liksom chauffören, satt i skålade stolar som anpassade sig efter kroppens form. Vägen var asfalterad, men mångrus hade yrt över ytan, och knastrade under de mönstrade däcken.

"Vart är vi på väg?" undrade George Ash.

"Fortsätt framåt hundrafemtio meter." sade Nina, "Sväng sedan till höger."

"Då kommer vi upp på transportrampen!" sade George Ash.

Transportrampen var en egendomlig företeelse i staden på månens baksida. Den hade använts som ett sätt att förhindra trafikstockningar och var praktiskt taget ett transportband avsett för tyngre trafik. Månbilar åkte av och på vid särskilda ramper, och slussades genom staden på ren automatik, så att trafikstockningar skulle minimeras.

"Vad är problemet med transportbandet?" frågade Nina ungdomarna.

"Att det går för långsamt!" sade Adriana.

"Exakt." sade Nina, "Men det fungerar knappt heller."

Månbilen åkte upp på transportbandet och snart hördes tutanden och ilskna rop från passagerare i månbyglar som hade bråttom iväg. Transportbandet stannade vid givna tidpunkter för att släppa av passagerare och ta upp nya resenärer. Enorma trafikstockningar gjorde detta nästan omöjligt.

"Det var en ide som fungerade på pappret." sade Nina, "Problemet var att ingen insåg att trafiken skulle öka markant. Befolkningsexplosionen på månens baksida ökade lavinartat efter att saker börjat fungera."

"Vad vill du säga?" undrade Raymond.

"Att människan inte kan förutsäga framtiden, eller ens bedöma den givna situationen! Exempel som dessa belyser ett viktigt faktum, att saker blir uppenbara först i efterhand."

"Vad har detta med oss att göra?" undrade Adriana.

"Ni utforskar en så kallad ny livsstil, men ni kan inte förutsäga konsekvenserna av ert handlande. Något som verkar attraktivt idag kan verka oförnuftigt imorgon, och så är det alltid att utforska ny mark."

"Men detta är vi medvetna om." sade Raymond.

"Problemet är bara att ni inte bygger på gammalt kunnande, det är bara livsexperiment som uppstår av slumpen, dessa kommer så småningom kasseras liksom otaliga andra."

"Men då menar du ändå att osäkerhetsmomentet varierar?"

"Ja."

"Bevisa det."

Transportbandet stannade och George Ash startade månbilen och körde ner för rampen. Ekipaget fortsatte längs en försänkt körbana, till tjutet av upprymda ungdomar. Dessa var nu redan uttråkade av upplevelsorna i fängelset och väsnades som fullvuxna spädbarn.

Nina kände sig mycket nöjd över hur situationen utvecklats sig. Motorcyklar med eldrift passerade i rader längs den försänkta motorvägen, och ljuden inifrån och utifrån blandades. Månbilen passerade under en bro, ovanpå vilken tågagnar dundrade förbi, och allt var gigantiskt och uppförstorat: Skuggor, vibrationer och läten, en kakofoni av intryck i den nya världen.

Följet kom fram till en slutstation. En väg som slutade vid en parkeringsplats, vid en enorm krater.

"Jag vill visa er något." sade Nina.

Och följet gick ut ur månbilen, fram till kraterns kant och blickade ut över den imponerande försänkningen.

"Detta är motsatsen till ett misslyckat experiment." sade Nina, "Strömmar av besökare

fortsätter att komma. Folk som tröttnat på det korta avståndet till horisonten och vill se något annat."

Ungdomarna blickade ut över den enorma försänkningen utan att protestera.

Och någonstans där nere, gick människor på led längs en promenadstig, små som tändstickor. En dyr restaurang låg dold bakom några kantiga klippblock, känd av många, för att belöna kraterns besökare med fika.

"Precis som alla människans förehavanden var iden att placera staden intill kratern en chansning," sade Nina, "men tiden skulle bevisa att det var en bra chansning, eftersom besökarna fortsätter att komma."

"Du går för långt." sade George Ash.

"Gör jag?" sade Nina.

Raymond skrek ett gällt skrik och ekona kom tillbaka med jämna intervaller.

"Har detta alls någon återkoppling på våra liv?" undrade Adriana.

"Ja, lär av historien! Tänk på de pre-koloniala experimenten som slutade i katastrof innan kolonisationen av rymden! Folk hade tröttnat på allt och började leva ut sina vildaste lustar. I okontrollerade brott och andra utsvävningar. Detta handlingssätt slutade inte i något nytt. Man övergav experimenten och började leva för kolonisationen."

"Hur kan du veta att detta är applicerbart på vårt fall?" undrade Raymond.

"Jag utgår från att situationen är lika." sade Nina, "Människan förblir människa, bara omständigheterna förändras."

Följet gick bort från kraterkanten och skulle precis återvända till mån bilen när de tågagnar som tidigare syntes passerade förbi på en vall i bakgrunden. De stannade plötsligt upp, och tågagnarna delades och fortsatte i motsatta riktningar.

"Varifrån får du alla idéer?" undrade Adriana.

"Jag bara går runt och öppnar mig för mysteriet." sade Nina, "Det är upp till er om ni vill lyssna."

ATT VINNA

Det var som en magisk trollformel: Knivar som skar i smör. Nina Hessing hade ett särskilt temperament, en gåva att uttrycka sig precist och obesvärat, precis som att hon visste vad hon talade om.

Men veckan efter permissionen hade effekten att Nina kände att hon började växa. När orden sattes i rörelse och filosofins himlavalv öppnades, var det som att allt blev lättare att begripa...

Nu funderade hon på ungdomarnas reaktion...

* * *

Hon befann sig i en park, ett särskilt område med växter i stål, som färgats i olika färger för att simulera något ursprungligt. Blåa orkidéer sträckte sig upp mot dimmorna och ett gyllene morgonljus trängde igenom dimman och liksom lovade förnyelse.

Nina släppte lös dvärgbjörnen som gick runt bland stålblommorna, växter som lurade hans sinnen men saknade lukt.

Ett stånd med en korvförsäljare fanns i parkens utkant, dvärgbjörnen fick känna på lukten och reagerade med entusiasm. Nina köpte en av korvarna och gav ena halvan till dvärgbjörnen och den andra halvan till sig själv.

"Varför kändes allt så rätt?" undrade Nina.

Hon hade länge tvivlat på sig själv. Ju klarare hennes tankar uttrycktes ju mer anade hon något mer, något annat, ungefär som de artificiella blommorna i parken.

Men i denna stund fanns tilltron, fanns en växande stolthet, och hon tänkte att till och med ungdomarna kunde förändras...

Hon hade rätt.

* * *

De träffades i fängelset nästkommande dag. Adriana och Raymond mötte Nina i matsalen, i en av de rektangulära utbyggnaderna.

Nu hade ungdomarna beslutat sig för att upphöra med brott.

De pratade om attentatet på rymdstationen och om hur ungdomarna hade överdrivit effekten av kemikalierna i maten och drycken. Fångarna var inte i fängelset för att förbli fångar, men de behövde lugnas för att göra reformeringsarbetet lättare.

"Hur kunde ni förändras så fort?" undrade Nina.

"Behöver det sägas?" sade Raymond.

Nina svarade inte på frågan.

"Vi föll för dina argument, din stil och ditt sätt." sade Adriana, "Vi hade inte förväntat oss denna tankeskärpa."

Det var förbluffande! Ungdomarnas gamla beteende berodde på att äventyret var det enda som räknades!

"Jag vet inte om jag kan lita på er." sade Nina, "Om något redan bevisats är det att allt blir synligt först i efterhand."

"Lita inte på oss!" sade Adriana, "Följ istället med till rymdstationen för en ny mäsä!"

"Hur så?"

"Vi ska presentera en ny uppfinning för allmänheten." sade Raymond.

Det var otroligt!

Ungdomarna skulle snart släppas, då deras brott inte var allvarligt. Övervakaren George Ash protesterade men det fanns inget att göra. En känsla av uppror tycktes skönjas i matsalen: Det nya var inte längre nytt och fångarna bara skrattade.

Ninas ögon lyste och det var som att hon aldrig varit engagerad i något förrän just då, i den stunden...

Diskussionen blev livlig och det pratades om Ninas retorik.

"Du har ett sätt att hitta svagheten i människors tankar." sade Adriana.

"Jag vet inte om jag tror er." sade Nina, "Men jag ser den kraft som varje individ utstrålar. I erat fall ser jag det på klädsstilen, frisyreerna, ansiktsuttrycken. Jag förstår att ni söker något nytt, men att ni bara är sökare. Alltså var brottet bara ett experiment

som skulle misslyckas."

"Vi trodde att du bara hittade på." sade Adriana.

Nina lutade sig tillbaka mot stolskanten och gladde sig över bedriften. Hon såg att vakter synade ungdomarna i bakgrunden. Fångarna var lugna, förvånade över den nya energin på platsen, alla åt, inga vägrade drycker...

Nina njöt av tilldragelsen, precis som att triumfen nådde en kulmen: Så här kändes det att vinna!

* * *

En vecka senare deklarerades Adrianas och Raymonds nya planer: De skulle till rymdstationen igen, på en ny mässa. Och nu skulle de rentvå sina namn genom att bidra med något nyttigt: Planen för en ny slags trädklättrande varelse, som skulle användas för att skörda frukt!

Nina bara skrattade.

DEN NYA MÄSSAN

Mässan hade börjat.

Ungdomarna vandrade genom de befolkade utrymmena på rymdstationen. Elektroniska musikstycken spelades i det högkvalitativa högtalarsystemet, för att få besökarna att känna sig välkomna och sätta stämning.

Nyskapande melodier kunde höras i kontrapunkt och diverse samplings från hela solsystemet: Det fanns ljud av skärande verktyg på IO, susande träd på Mars och skvalpande vatten på Titan.

Ungdomarna gick till seminariet, där Raymond skulle hålla tal för massan.

* * *

Nyfikna besökare samlades i hörsalen, med rader av bänkar likt en halvmåneformad läktare. Adriana och Nina tog plats bland besökarna, Raymond gick upp på podiet.

"Känn er välkomna!" började Raymond och ett sus gick igenom publiken.

Protester kunde höras! Raymond var tidigare känd som fridstöraren från den tidigare mässan! En man ställde sig och skrek skymford och andra besökare skrattade. Kaoset hotade att eskalera men till sist trädde en av mässans arrangörer fram och förklarade att ungdomarna numera var rena och hade myndigheternas tillåtelse.

"Jag förstår era reaktioner." fortsatte Raymond, "Men se presentationen som ett sätt för Adriana och mig att säga förlåt! Vi är ledsna för det som hänt och reformerades i fängelset."

"Han ljuger!" skrek den besinningslösa mannen som gjorde sig redo för en ny explosion.

Folket i publiken letade med blicken efter nödutgången, vissa försvann men de flesta stannade kvar, underhållna.

Arrangören trädde fram och sade att det inte fanns utrymme för panik.

Nina kunde inte låta bli att le åt det absurda i hela situationen! Det var som en vuxen lek, en fars, ett äventyr. Ungdomarna provade ny mark, denna gång inte brottslig, men känslan var den samma.

"Det jag tänker presentera är en uppfinning som Adriana och jag arbetat med i flera år." fortsatte Raymond drömskt, "Det är en ny slags skördemaskin i form av en biologisk varelse, okänd för det vetenskapliga etablissemanget."

Raymond aktiverade ett hologram på podiet.

Varelsen, som inte var en levande varelse, men biologisk till sin natur, framträdde i tre dimensioner: Man såg kroppen, lik en gigantisk tusenfoting, men med tre par ben, tio långa armar, och diverse ihåligheter som användes för att dölja armarna. Man fick se bilder på varelsen när den lik en tusenfoting besteg träd i animerade sekvenser: Plockade frukt i svindlande hastigheter och till sist pressade frukten genom en inre mekanism.

"Är ni galna?" skrek en man i publiken.

"Inte alls!" sade Raymond. "De befintliga plockarmaskinerna har svårt att förflytta sig på otillgängliga platser, är långsammare och saknar inre mekanism för att pressa frukten. Varelsen är lösningen på praktiska problem på flera av solsystemets kolonier."

"Det är för progressivt!" skrek en kvinna.

"Hur så?" undrade Raymond, "En bekant sade tidigare: Människan förblir människa men omständigheterna förändras."

Åhörarskaran lugnade sig med tiden.

Nina gillade igenkännandet, var inte alls övertygad om succé i någon bemärkelse men gillade tilldragelsen. Framställningen slutade med att arrangören gick upp på podiet och förklarade att seminariet var ett bevis på att reformation kunde fungera i praktiken.

"Detta var kanske att gå för långt." tänkte Nina.

På vägen ut stoppades Raymond av en man i kostym som sade sig gilla ungdomarnas idéer.

"Har ni detaljerade ritningar?" frågade han.

"De kanske vi har..." sade Raymond, "Men de kan inte visas."

"Företaget erbjuder er en rejäl ersättning för första prototypen."

Mannen betraktade Raymond och avslöjade tydligt sin avsikt.

Han var sänd från den undre världen i företagsvärlden. Intressen som dominerade livet på de olika kolonierna: Kolonier som växte isär, men hölls samman av den futuristiska kapitalismen.

Det var som ett möte mellan polariteter: Den ena civiliserad, den andra ociviliserad, men i stundens hetta förenades de i ett gemensamt intresse.

Mannen och Raymond skulle göra affärer på vägen mot månens baksida...

GEORGE ASH PROTESTERAR

Det som hände sedan var inget som Nina kunnat förutsäga.

Ungdomarna undrade om de kunde använda Ninas lägenhet som arbetslokal, för att ta fram den första prototypen. Hon hade aldrig sett ungdomarna som vänner, eller ens avlägsna sådana. Men ungdomarna visade sådan entusiasm att Nina ville ge dem en chans.

De lade ut ritningarna på golvet, stuvade undan det sparsamma möblemanget och irrade omkring i lägenheten som yra höns.

* * *

Dagar blev till kvällar och kvällar blev till nätter. Dagarna flöt samman i ett kreativt flöde som Nina aldrig hade sett. Om inte händelserna i det förflutna övertygade Nina om ungdomarnas särart gjorde detta det!

* * *

Sent en kväll ringde det på dörren. Nina öppnade och fick syn på övervakaren George Ash. Han hade svarta ringar runt ögonen och luktade alkohol. Hans kläder var ostrukna och stank svett.

"Vad står på?" undrade Nina.

"Kom med och följ med mig till bilen." sade George, "Ta på dig rejäla kläder."

Nina gjorde som George sade och följde med honom till månbilen.

Där, på gårdsplanen, som låg nära intill bostadshuset stod månbilen från förut. Den utgjorde en spöklik silhuett i natten, upplyst bakifrån av några gatuljus. Hela situationen kändes suspekt, hotfull.

George bad Nina stiga in i månbilen, satte sig själv i förarsätet och dörrarna hissades automatiskt ner.

"Du är lurad!" sade George Ash. Han hade följt ungdomarna under deras första tid som fria, även under mässan. Detta var inte tillåtet av hans chefer. Nu hade han förlorat jobbet.

"Lurad?"

"Ja, ungdomarna spelar ett spel, de drar dig närmare och närmare in, bara för att utnyttja dig i slutändan."

"Jag vill bara hjälpa dem."

"Du hjälper inga andra än dem själva, att begå nya brott!"

Nina betraktade den sorgsna gestalten av den före detta övervakaren, såg hans ångest och kände sympati. George öppnade rutan, tände en cigarett och lät månens lätta vindar fläkta hans ansikte.

Detta var inte bara en lek längre, ett filosofiskt äventyr. Allt som gjordes hade konkreta konsekvenser, även för andra...

"Varför gör du detta?" frågade Nina.

"För att mänskligheten går åt helvete!" sade George Ash, "Det finns inga chefer med ryggrad längre! Brottslingar skäms bort och de värsta släpps fria. Jag har inte nämnt ordet terrorism men detta är rätta ordet."

"Vad har du sett?"

"Inget konkret men jag har läst mellan raderna. Ingen tror mig."

George startade bilen och svängde ut från området. De körde genom ödsliga stadsdelar, elmotorn brummade taktfast. Vingliga åldringar rörde sig i korsningar och det var som att staden hamnade i ett nytt ljus.

"Vart är vi på väg?" frågade Nina.

"Till rymdhissen." sade George.

Olika meddelanden hördes på polisradion men George svor och stängde av knastret. Kvar blev en påtaglig tystnad och George tunga andningar. Nina kikade försiktigt på den berusade mannen och lutade sig tillbaka i sätet.

De anlände till rymdhissen en kvart senare. Denna låg norr om staden, en gigantisk struktur som sträckte sig så långt ut i rymden att gravitationen avtog. Någonstans där uppe svävade Gateway-station. De skulle in i rymdhissen och färdas ända upp, där de skulle dricka.

Färden startade. George och Nina hamnade ensamma i utrymmet. Det var midnatt.

"Hur kan du veta att jag är lurad?" frågade Nina, "Du följde ju med på stadsturen och hörde allt som sades. Ungdomarna tog intryck."

"Det är detta jag vill komma till." sade George, "Men vi väntar tills vi kommer upp."

Hissen färdades uppåt och gnisslade förfärligt, det var nästan så att Nina trodde att den skulle ge upp. Ibland passerade hissen avlånga fönster och stadens nattbelysning kunde temporärt skönjas.

Till sist plingade det till och hissdörrarna öppnades.

"Kom så sätter vi oss i restaurangen." sade George Ash, "Jag behöver något att dricka."

Nina beställde in chokladdringar, en slags gräddfärgade specialdringar som den senaste tiden växt i popularitet.

De satte sig ned vid en enorm panoramaruta som visade månytans utsträckning nedanför, men dimmiga molnkyar hindrade den mesta delen av staden att synas. Det var som att sitta i ett grått hav av sammet och solen grydde vid horisontens rand.

"Detta är vad jag pratar om." sade George Ash.

"Utsikten?"

"Ja, staden som finns bortom molnbankarna och inte kan synas. Så ser jag på verkligheten."

Nina försökte att läsa den berusade mannen, som troligtvis suttit och druckit på samma plats förut. Han sökte inte bekräftelse utan snarare något annat: Att göra sin röst hörd i natten där ingen lyssnat.

"Vi var inne på samma sak förut." sade Nina.

"Men du lider av en paradox!" sade George, "Å ena sidan tror du på världens obegriplighet, å andra sidan försöker du förändra den. Och detta kommer bli uppenbart först efteråt."

Nina lyssnade. Hon tog tag i glaset och smuttade på den gräddfärgade dringen, som hon vanligtvis försökte undvika.

"Du förstår inte hur fel du har." sade George, "Ungdomarna vet om denna sida och försöker lura dig. Vad mig beträffar har jag också försökt men allt har misslyckats."

Nina var förvånad över orden.

Hon hade inte trott att hon själv framstod som dum eller att George skulle misslyckas. Men när solen grydde och färgade molnbankarna i guld förändrades stämningen.

"Vi behöver mer ödmjukhet." sade George Ash.

"Du säger att jag lider av en paradox!" sade Nina, "Detta är visserligen sant men jag har inte kunnat leva med ensamheten! Att allt mitt liv handlat om att förstå det obegripliga, till ingen nytta. Så jag började engagera mig i ungdomarna som ett experiment. Allting lyckades. Jag vandrade på moln. Med tiden lurade jag mig själv att jag kunde förstå. Och aldrig har jag känt en sådan lycka!"

"Det är ett begär som måste trotsas." sade George Ash.

"Och du då? Här sitter du och försöker förändra mig!"

"Det vet jag att jag gör! Men jag gör det av motsatt anledning. Du tror på framsteg, jag på undergång och vi förenas enbart i vår kamp för det goda."

Nina var tyst.

Andra besökare, som bevittnade den storslagna soluppgången, såg vissa torn resa sig över molnskyarna. Som bortglömda stoder, skapade av berusade konstnärer i natten. De tyckte sig känna darrningen, spänningen, känslan av litenhet inför det stora.

"Ska jag vara ärlig har jag fattat tycke för dig." sade George Ash.

"Vad menar du?"

"Jag är inte kär i dig om detta är vad du tror! Jag ser dig snarare som en sanningens förkämpe, en kämpe som står inför en omöjlig uppgift."

"Dömandet är en del av vår natur." sade Nina, "Våra föreställningar skapar verkligheten."

"Vad menar du?"

"Att vi knappast har ett val! Vi lever ut våra illusioner på ont och gott. Vad som är sant får framtiden utvisa."

"Okej.." sade George Ash, "Jag ber dig bara om en sak till."

"Vadå?"

"Att spionera på ungdomarna! Lyssna inte på mig! Finn deras metoder! Skydda dig själv."

"Jag ska." sade Nina.

Atmosfärprocessorerna startade utanför och gav upphov till ett fascinerande planetariskt fenomen: Molnskyarna kom i gungning och började upplösas. Turbulenta vindar fick kompakta molnmassor att bilda nya figurer: Varaner, dvärgbjörnar och andra varelser.

Det var magiskt.

Den nya dagen skulle krönas med vackert solsken.

HEMLIGHETEN

Arbetet fortskred i Ninas lägenhet. En prototyp växte fram på det tomma golvet. Varelsens D.N.A modifierades i en dator, men växte fram i en biologisk process, ungefär som ett foster. Felaktiga egenskaper observerades och åtgärdades, så att dvärgbjörnen till sist fick oväntat sällskap.

Nina höll sig i periferin.

Var och varannan dag försvann ungdomarna, sade sig skaffa biologiskt arvegods från vetenskapliga institut. Under dessa dagar inspekterade Nina varelsen närmare: Den levde i en kokong. En tempererad födslokammare där olika kroppsdelar växte stadigt. Den liknade faktiskt en tusenfoting men var beige och hade ljusblåa fläckar. Armarna började formas, den rörde sig sakta och andningarna hördes tydligt.

"Hade den verkligen inget liv?" undrade Nina.

Ungdomarna kom in med nya provrör som skulle läsas in och bearbetas digitalt.

Det var märkligt hur varje modifikation fick varelsen att förändras! Armar försvann, andra växte, den segmenterade kroppen svällde och krympte, allt efter ungdomarnas kontroll.

Det var som att bygga med Lego.

* * *

En kväll beslöt sig Nina för att skugga ungdomarna på en av deras utflykter. Hela bygget tycktes mycket märkligt, och hon visste inte vad ungdomarna egentligen sysslade med. Dessutom kände hon sig skyldig att följa råden från George Ash, som inte längre vistades i närheten.

* * *

Ungdomarna försvann och Nina klädde på sig. Hon följde ungdomarna genom en park, där de stannade upp för att stretcha på benen. De gjorde ingenting, pratade knappt, bara rörde sig...

Nina tittade på ungdomarna genom en kikare, läpparna rörde sig, men inget kunde höras. Var det hit ungdomarna gick för att smida planer? Eller handlade det bara om tillfälligheter?

Ungdomarna fortsatte till ett köpcenter. Olika fordon kunde användas för inköp i den gigantiska hallen. Ungdomarna betalade för sig, startade fordonet och försvann bland hyllorna i köpcentret.

Nina följde efter...

Hon passerade hyllmeter för hyllmeter: En lyftanordning fanns på transportfordonet, som var en elektriskt driven truck med lastutrymme, för stora inköp. Nina insåg dock snart att hon tappat bort ungdomarna i köpcentret. Hon betraktade istället varorna som i alla former, färger och proportioner gjorde fritänkaren yr, precis som bygget hemma i lägenheten...

Hon kände att hon började tappa omdömet. Vad var hemligheten? Varför hade hon tagit sig an ungdomarna, mot George Ash protester? Hon tänkte att det berodde på deras goda vilja.

"Krasch!"

Nina krockade med en annan truck och kastades mot golvet, i sällskap med allehanda varor.

"Du spionerar på oss!" hördes en flickröst tala.

Nina vände sig om, yr efter kraschen och betraktade Adriana, som stod upp på den egna trucken.

Raymond gick fram till Nina och gav henne en hjälpande hand.

"Du förstår oss inte!" sade Adriana.

Nina observerade den tonåriga flickan, snart sjutton år men redan en potent uppfinnare.

"Det jag inte begriper är varför ni är som ni är!" utropade Nina.

"Vad menar du?"

"Jag menar att när man tror att man genomskådat er går ni ett steg längre!" sade Nina och tittade på varorna, "Vad är allt detta?"

"Det var menat som en överraskning." sade Raymond, "De sista pusselbitarna i konstruktionen, sedan är vi klara."

Ungdomarna återvände hem och samtalade hela natten om det som hänt. De sista justeringarna gjordes på prototypen. Dvärgbjörnen blev förskräckt när kokongen brast och varelsen väste! Adriana och Raymond sade att de ingjutit hela sitt liv i projektet.

"Jag antar att jag lyssnade för mycket på George Ash." sade Nina, "Föll för hans övertalningsförmåga."

"Låt det vara som det är." sade Adriana, "Vi ser fram emot nästa mäsas på rymdstationen."

DEN TREDJE MÄSSAN

Publiken satt som fastklistrad i den halvmåneformade åhörarsalen. Ryktet hade spridit sig om de reformerade ungdomarna, som begått brott, reformerats och slutligen tillverkat en egen produkt.

Denna gång var det Adriana som höll i seminariet. Varelsen stod inlåst i en större box, vissa nyfikna kikade på boxen, för att om möjligt få en glimt av varelsen på insidan.

Adriana började.

"Jag vet att holografiska presentationer är mycket övertygande." sade hon, "Men de lever inte! Detta är verklighet! Varelsen saknar hjärna, men har riktiga muskler. Mage, hud och tarmkanal. Vi kallar den Entropy, då den bryter ner allt till mindre beståndsdelar! Maskin på insidan, biologisk på utsidan och framtagen enbart för fruktplockning."

Upphetsade ljud kunde höras från åhörarskaran.

Adriana tog upp en nyckel ur fickan och låste upp dörren till boxen. Ett väsande kunde höras...

Ett stort träd kläddes av i högra delen av podiet: Ett fruktträd från Mars, sju meter högt.

Varelsen kröp ut ur lådan och publiken häpnade: Något liknande hade aldrig setts förut! En gigantisk tusenfoting i beige med ljusblå fläckar! Den kröp på sex ben, och vecklade ut tio armar, ifrån ihåligheter i den elastiska kroppen.

Den ålade fram till trädet och började klättra.

"Den är framtagen för att kunna plocka frukt konstant i timmar." sade Adriana, "Det spelar ingen roll vilken frukt. Den äter frukten, pressar den och skapar saft utan yttre inblandning."

Varelsen kröp uppför stammen till trädkronan och började plocka. De tio armarna sträcktes till oanade längder och plockade så snabbt att armarna knappt kunde synas. Varelsen satte i sig av frukten, magen bearbetade födan och ett gurglande ljud kunde höras. Frukt krossades, saft bildades, till sist stannade varelsen upp och tittade på åhörarskaran.

Publiken var andlös, skulle prototypen fungera?

Då hände det omöjliga! En dusch av fruktsafter kastades ut i luften! Det var som en dusch syra från himlen, ett regn av nedbrutna fruktdelar!

Publiken skrek.

Syran var inte livshotande, men vätskan frätte på huden och effekten var mycket obehaglig. Vakter stormade in och häktade ungdomarna, som var en del av de utsatta.

Nina kände ett hugg i bröstet.

Varelsen klättrade ner från trädet och attackerade nya besökare, med ett avskyvärt väsande och syrarika uppstötningar! Vakterna sköt med bedövningspilar, utan synbar effekt. Varelsen tjöt och krängde. Fruktsafterna sprutade. Till sist öppnade vakterna eld med riktiga skott, träffade varelsen som kollapsade på golvet i en fläck med blod.

Entropy var en undergångsmaskin, en anomali, ett sätt för Adriana och Raymond att leva ut sina mörka lustar!

George, som suttit i publiken, förde Nina till säkerhet i ryndbussen! Han hade anat oråd men hade inte förväntat detta!

Ett larm hördes ljuda, lampor blinkade, folk var chockade och oroade sig för nya terrorattentat. Det var en känsla av överklighet, ett ovillkorligt faktum som först var chockande, men sedan framstod i ett annat ljus! Folk sprang som tokiga, samlade ihop nära och kära, och allt blev för mycket för fritänkaren, som sett fram emot mässan med glädje.

Hon började gråta! Hon hade investerat allt i ungdomarnas sak! Hon hade tänkt, tagit tag i det omöjliga projektet och nästan lyckats!

George stod intill och såg fritänkarens belägenhet. Han fann inga tröstande ord, tänkte säga något men ångrade sig. Han kände sig som en idiot, en idiot som visserligen hade haft rätt men som borde tåga.

Till sist talade han i alla fall:

"Jag förstår hur du känner!" sade han, "Jag gick på liknande nitar tidigare, i början av min karriär! Man vill hjälpa, kommer för nära klienterna och slås av förtvivlan när allt rycks bort!"

"Jag förstår inte hur allt kunde vara så uttänkt!" snyftade Nina. "Ytan, bilden som de projicerade, att allt de gjorde bara var ett brott!"

"Jag kan inte förstå det heller." sade George, "Inte att det skulle ske på detta sätt."

En strid ström passagerare fyllde snart ryddbussen, för att finna trygghet. Ingen visste om detta var början på något nytt.

"Vad gör jag nu?" frågade Nina. "Allt jag levtt för har krossats."

"Det går inte att förstå människan." sade George, "Gör inget åt det! Skenet är allt som finns, även mellan dig och mig. Men vi måste leva med osäkerheten, hitta ett sätt att handla utan att kräva något tillbaka."

"Hur då?"

"Genom att leva för handlingarna i sig! Inte kräva någon belöning utöver detta."

Nina lyssnade men stirrade förtvivlat ut genom ryddbussens fönster där hon såg kopplingarna till rymdstationen släppa. George ord ekade. Trusters aktiverades och vibrationer kändes.

* * *

På vägen hem lade sig slutligen friden över det otursförföljda paret: Någon ringde upp och sade att George skulle få arbetet tillbaka. Ninas dvärgbjörn väntade tålmodigt hos Vincent, en kille hon faktiskt gillade.

Ryddbussen stannade upp, roterade kring sin egen axel, och en känsla av viktlöshet inträdde...

Nina betraktade passagerarna och nyhetssändningarna som visade bilderna från mässan: Bilder av kaos och uppståndelse. Vissa var utom sig av oro, vissa var förvirrade, andra tog händelsen som en upplevelse värd att minnas...

Tårar rullade...

Och decelerationen ökade när plasmamotorerna tändes.

THE END.